

Rozhovor s mistrem Eiichi Miyazato 10. Dan Okinawa Goju-Ryu Karate Do

„JUNDOKAN“ dojo , 16. září 1997

Tazatel:

Dnes večer bychom chtěli strávit pár hodin rozhovorem o „JUNDOKAN“ a předvedením několika příkladů kata. Než začneme rozhovor, chtěl bych se zeptat, co jste vy Miyazato Eiichi doposud udělal. Narodil jste se v éře „Taisho 11“ v roce 1922 (období Taisho trvá od 30. července 1912 do 25. prosince 1926) a karate jste začal praktikovat pod vedením svého otce, když vám bylo 11 let. Ve věku 13 let jste začal trénovat u senseia Chojuna Miyagiho. Byl jste také asistentem Chojun Senseie na Policejní akademii. Tuto práci jste dělal několik let a poté, co zemřel Sensei Chojun, jste začali učit karate, judo a taiho jutsu (techniky používané japonskou policií ke kontrole zločinců).

Dnes bychom začali tím, že si povíme, co na vás udělalo u senseie Chojuna největší dojem a také něco o jeho způsobu výuky karate. Když se budu ptát tak pravděpodobně budu skákat mezi několika tématy, ale ....

O „CHOJUN MIYAGI sensei“

Můj vztah s Miyagi Senseiem Chojunem ... většina lidí to neví, ale Miyagi Sensei a já jsme se narodili velmi blízko. Narodil jsem se v Higashi Machi, v čísle 12, velmi blízko místa, kde se narodil Sensei. Když byl dítě, Miyagi Sensei si hrával v naší zahradě. Starší bratr mého otce s ním zacházel jako s jedním z rodiny. Tento můj strýc necvičil karate, ale v Nahě byl jedním z nejsilnějších bojovníků a vždy byl vůdcem všech setkání v Nahě, jako byl Hatagashira atd. Když ráno vstal, trénoval na makiwaře nebo použil chiishi. Nebyl nikdo silnější .V dětství Senseia Miyagiho mu říkali Machu a můj strýc mu řekl ... „Podívej se na Machu, nestojí za to učit se karate. Nebudeš schopen vyhrát ani jeden boj ...“ „pojď se mnou“ on řekl a každý den trénovali do makiwary a cvičili s chiishi. Můj strýc ho chránil a velmi si ho oblíbil. To bylo, když mu bylo asi 12 nebo 13 let, protože byl jedním ze sousedů. Můj strýc byl o 10 let starší než Miyagi Sensei. Můj strýc mi o něm často vyprávěl. To bylo prostředí, ve kterém se Miyagi-sensei ocitl. Narodil jsem se a vyrůstal na místě zvaném Naha Higashi Machi, 1 Chome. Bylo to v centru Naha. Jak víte, Naha byla před válkou obchodním a politickým centrem prefektury. Takže tam, kde jsme bydleli, byl nyní obchodní dům Mitsukoshi. Byl tam velký zemědělský trh. Na té ulici se ukázalo, že tam bylo hodně lidí z Číny.

Tazatel: Byli to obchodníci ... že?

Ano, obchodníci. Pocházeli z Číny, z provincie Fukien a prodávali kadidlo a čaj, habotai a já nevím, jestli znáte setkání ve vesnici Okinawa, kde lidé bili rukama malé zvonky. Čínští obchodníci je také prodali. V naší oblasti bylo mnoho Číňanů, kteří prodávali takové věci. V naší stejné ulici. Asi 100 metrů od naší ulice žil Goken Kisanmatsu, často zmiňovaný v rozhovorech karate. Chodil jsem do školy a na střední školu s jeho synem. To byla vesnice, kde jsem se narodil. V té době, když jsem studoval na škole, byl Miyagi Sensei již docela dobře známý. Jediné, co dělal, bylo karate. Nevím, jestli to byl na Okinawě bohatý člověk, ale žil v domě, který by na většinu lidí udělá dojem, kdyby to viděli. Bylo to velmi luxusní. Dům měl několik vchodových dveří. Nepracoval, všechno, co dělal, bylo cvičit

karate. Měl peníze na podporu výdajů na svůj trénink. To byla pověst, která šla kolem. Můj otec poznamenal, že byl také velmi dobrý ve sportu. Zvláště dobrý byl u vodorovného pruhu. Říkalo se, že nikdo lepší než on nebyl. Fotografie na zdi (odkazující na Jundokan Gym) byla pořízena, když mu bylo asi 60 let. Když mu bylo asi 20, vypadal jako olympijský konkurent pro dnešní standardy. Když nás tedy učil karate, nerad cvičil jen kata. Řekl: „každý herec se může naučit kata“. Trénovali jsme na makiwaře, cvičili jsme se chiishi a běhali. Řekl „běž k Shuri a vrať se“. Poté jsme začali s katou Sanchin. Hodně tréninku Senseie byl zaměřen na rozvoj síly a schopnosti srazit protivníka bez ohledu na to, kde byl zasažen, a porazit protivníka bez ohledu na to, jak na vás zaútočil. Vždycky byl takový. Sensei tedy strávil spoustu času výzkumem Junbi Undo (přípravné nebo zahřívací cvičení). Když se podíváte na karate styl Goju ryu, existuje mnoho typů Junbi Undo, které jdou od hlavy k patám. Existuje mnoho typů cvičení Junbi Undo, které prospívají fyzickému a duševnímu zdraví i dýchání. Cvičení jako tato nemůžete najít v judu nebo kendu. Junbi Undo úzce souvisí s karate. Blokování a karate údery. Miyagi sensei je sjednotil, aby zdokonal Junbi Undo. Takže když byl čas trénovat, pokud jste neudělali Junbi Undo, váš trénink a pokrok se velmi lišily od těch, kteří Junbi Undo nedělali. Před odchodem do dojo jsem dělal Junbi Undo asi 3x týdně. Ve škole jsem byl závodníkem juda, takže tam jsem také trénoval judo a hrazdu atd. Cvičili jsme hned jak jsme vstali, pak jsme šli do dojo. Byl jsem mladý, takže jsem se po jídle vzbudil a mohl pokračovat, i když jsem byl unavený tak, že jsem sotva udržel hůlky, vzal jsem dvě nebo tři porce a šel do dojo. Když jsem byl ve škole, nesměl jsem nastoupit do autobusu. Chodil jsem na střední školu Shuri na 5 let poblíž Meiji Bashi. Po dobu 5 let jsem odtud šel do školy, i když byl déšť nebo velmi větrno. Neexistoval způsob, jak bych mohl jet autobusem, nemohl jsi to udělat, pokud bys neměl lékařské potvrzení. Byla to denní procházka 3,5 km. V té době mnoho lidí jezdilo na kole z Itomanu

Tazatel Jeli do školy na kole?

Ano, na kole. Tak jsme chodili do školy. Miyagi Sensei za starých časů nebyl příliš přátelský k osobám s otázkami. Osoba, která položí otázku, chce snadno získat odpovědi na své problémy, místo aby vytrvala a snažila se najít odpověď sama pro sebe. To je, myslím, pravda ve všech věcech, které se lidé snaží naučit, například v tesařství ...

o „Skupinovém tréninku“

Když začínáte jako tesař, neučíte se, jak používat tesařské nářadí nebo pilu ... Místo toho vám řeknou, uklidte to nebo to. Totéž se děje v dojo, nejdříve vyčistíte dojo. Jsou lidé, kteří k tomuto závěru dospějí sami ... proč to dělám? Vidí, jak to funguje, a odvodí si sami, že trénink začíná v 8, takže bych tam měl být v 7, nejdřív bych měli uklidit a pak sledovat, co dělají starší. Pozorováním toho, co dělají starší se dozvíte, co musíte udělat. V minulosti tento typ učení vytvořil Sensei. Dnes se studenti učí vše od začátku se všemi druhy podrobností. Udělejte to, udělejte toto ... pokud se to dělá tímto způsobem, člověk ztratí schopnost myslet sám za sebe. Po válce – nejsem si jistý, zda je vhodné o tom mluvit, ale ... koupili jste si dobré kuře, abyste ho vychovali, protože jinak by to bylo velmi drahé. Pokud jste se o kuře dobře starali, přišli jste domů z práce brzy každý den a vstávali jste brzy ráno, abyste si připravili jídlo pro kuře, které jste krmili ručně ... kuře pak vyrostlo dvakrát tak velké jako ostatní kuřata. Lidé se na to podívali a byli překvapeni. Zajímalo by je, „jak se to tak zvětšilo? Koupil jsem si současně svá kuřata, když byla kuřata a nerostla tak velká“. To je v pořádku, ale kuře nakonec ztratí schopnost samo jíst. Nemůžeš nic dělat; nemůžete nikam jít. Totéž se děje s lidmi. Pokud jste krmili ručně, zapomenete, jak jíst sami.

Tazatel: Ale udělali jste to, že?

Ano, udělal. Ale uvědomil jsem si, že je obtížné pokračovat ... Nemohl jsem jet na dovolenou nebo na služební cestu. Nemohl jsem dělat nic jiného ... Co jsem udělal, bylo dát kuřeti jídlo a nechat ho nakrmit se. Asi po 5 dnech hladovění začalo jíst. Pokud nakonec lidi příliš učíte, nepřináší to výsledky. Toto si myslím, a proto v dojo moc neučím. Každý může trénovat, jak chce. Pokud své studenty učíte tím, že jim řeknete v kolik musí přijít a nutit je aby trénovali, kopali a dělali Gekisai atd., Nezlepší se. Školní třídy jsou různé. Mají různé rozvrhy, například 3 nebo 4 je třída karate. Pokud učíte ve skupinovém tréninku a začnete opravovat jednu osobu, všichni se zastaví a dají si pauzu, protože trénink je náročný. Každý hledá snadnou cestu. V případě dojo se lidé přihlašují v různé dny, jejich věk a síla jsou různé, takže pokud je donutíte trénovat ve skupině, pokud je přimějete trénovat tvrdě, přestanou přicházet. Tím, že je necháme svobodně trénovat svým vlastním tempem, budou trénovat v dojo mnohem déle. Ještě jedna věc je, že starší (sempais) vyučují ty mladší. To zahrnuje vztahy, které přesahují dojo. Starší může najít na ulici malého chlapce, který nedělá nic, a zeptat se ho... „co to děláš?“ „Ztratil jsem práci, takže se jen procházím.“ „V tom případě přijďte, mám pro vás něco.“ Tento druh vzájemné spolupráce se rodí z doby tréninku v dojo, lidí z dojo. Stane se z toho něco jako rodina. V tomto druhu systému cvičení je spousta zásluh. Takže v minulosti, kdyby se starší (sempais) zeptali senseia Miyagiho, pokáral by je. O tom jsem mluvil už dříve, o tréninku, - např. v dojo jsi nebyl příliš populární, pokud jsi cvičil jen kata. Dělali jsme bloky harai, dokud naše předloktí nebylo pokryto modřinami. Soutěžili jsme s našimi tréninkovými partnery, dokud to tak nebolí, že museli přestat. I když šel po ulici a uviděl kámen, napadlo ho, jestli by ho mohl nějak použít při tréninku. Miyagi-sensei nám řekl: "Pokud najdete něco, železo nebo cokoli jiného, přineste mi to. Vyrobil bych nějaký nástroj a okamžitě ho používám při tréninku. I toto chiishi, v některých dojo ho drží takto (...) Miyagi Sensei měl několik způsobů držení chiishi. Studoval to. Lidé z jiných organizací, starší lidé, s tímto druhem tréninku nesouhlasili, mysleli si, že stačí cvičit kata a kakie yakusoku. Říkali, že pokud budete příliš trénovat sílu, tak se vaše pohyby zpomalí. I kdybyste nyní našli vysoce postavené sensei, ti, kteří říkali, že trénink síly není nutný, by byli dnešním tréninkem ohromeni. Před válkou to bylo tak, že pomůcky (odkazovali se na Hojo Undo pomůcky v Jundokanu) se moc nepoužívali, nanejvýš cvičili na makiwaře. To bylo vše. Miyagi Sensei vždy věřil v rozvoj síly k sražení soupeře bez ohledu na to, kam jste ho zasáhli a poražení soupeře jakoukoli technikou, kterou si vyberete. Byl velmi přísný ve výcviku. Takže pokud jste se ho na něco zeptali, požádal by vás, abyste odešli a sami na to přišli. Tak to bylo za starých časů, už jsem to řekl, pokud jste se pokoušeli něco naučit, ať už to byl tesař, nebo kdokoliv a cokoliv něco studoval, všude to bylo stejné.

o „dnešní mládeži“

Dnešní mladé lidi jejich rodiče posílají na akademie a jsou velmi chytří. Někdy musím „vynadat“ některým rodičům. Tito rodiče sem přišli (do dojo) a volali na své děti: „musíte jít sem a pak tam ...“ Studenti v dojo pokřikovali a já se jich zeptal, co to děláte? Jeden odpověděl: „Ptám se své matky, co mám dělat“. Rodiče se cítí lépe, pokud jsou v kontaktu se svými dětmi. Za starých časů bylo na něco takového nemožné myslet. Dnes existují rodiče, kteří dávají své děti přímo do školky hned po narození. Mladá matka jednoho dne přivedla svého malého syna do dojo a zeptala se „kolik mu musí být let, aby u vás mohl cvičit?“ Chlapec ani nevěděl, jak se převléct nebo jít sám na toaletu. Chtěla ho nechat v dojo, aby mohla po práci jít nakupovat a do supermarketu. Řekl jsem jí: „jste hloupá“! Taková

rodiče mohou za to, že dnešní děti jsou tak zvláštní. Dělalí věci, které by normální člověk nazval neuvěřitelným. V minulosti měli manželské páry i 8 dětí. Pokud děti udělaly něco špatného, rodiče nebo starší sourozenci by jim dali facku. Starší bratři by to udělali, dokonce i sousedé by jim dali facku, kdyby udělali něco co neměli. Vždy, když jste nechtěl dostat facku, museli jste být opatrní. Časy se změnily a toto již nelze dělat. Dříve ve venkovských vesnicích rodiče pracovali na polích a děti jim musely pomáhat s prací na polích, děti také musely spolupracovat. Pokud ne, nebyla žádná večeře. Tato disciplína již neexistuje. Dnešní děti přicházejí domů ze školy, vrhnou se na pohovku a dívají se na televizi. Přišel sem chlapec ze střední školy v Suisanu, byl vysoký 180 cm a vážil 100 kg. Během Junbi Undo upadl, byl jsem překvapen. Nechal jsem ho sednout, položil ho vedle ventilátoru a dal mu nějaký lék. Zeptal jsem se ho, jaké cvičení normálně dělá. Jeho dům byl 50 metrů od autobusové zastávky a vystoupil 100 metrů od školy. Nedělal žádné cvičení. Bylo strašidelné ho vidět, s jeho výškou 180 cm a jeho 100 kg. Neprováděl žádné denní cvičení. Takže si myslím, že mladí lidé by dnes měli mít více pohybu. Na mistrovství světa, které se zde konalo, bylo asi 300 lidí. Nebyl tam ani prostor k úderům nebo kopům. Lidé cvičili i venku. Lidé pocházeli z jiných zemí, někteří byli starší 50 let a cvičili kata se vším, co měli. Manželé se sešli trénovat, přátelé se sešli trénovat. Podíval jsem se na ně a myslel jsem si, že jejich úsilí je obdivuhodné

o „sportovním karate“

Karate se stalo sportem a existuje mnoho šampionátů, je v pořádku, pokud se občas šampionát koná, ale pokud je mistrovství příliš mnoho, není čas učit studenty to nejdůležitější -základy. I ve škole trenéři vždy přemýšlejí o tom, jak mohou naučit své studenty dosahovat lepších výsledků. Základní techniky a další důležité součásti výcviku zůstávají nedotčené, proto po absolvování institutu nemají základ, aby mohli pokračovat v tréninku, protože nerozumí skutečnému významu karate. Proto by mělo být cvičeno více základních technik a tělesné přípravy, aby i po ukončení školy a zahájení práce mohli stále trénovat. Nyní je vše zaměřeno na sportovní část, nahradil nás SPORTS KARATE. Všichni se těší na soutěže ... soutěže každý den, dokonce i v neděli, je mi líto mladých lidí, kteří v nich soutěží. Pro sport Baseball nebo Sumo je to v pořádku, jsou to dobře placené sporty. V případě Sumo se konaly dvě soutěže ročně, nyní se konají 6krát ročně, není čas ani vyléčit zranění, takže existuje mnoho zápasníků, kteří musí odejít do důchodu mladí, protože jejich zranění nedokončí uzdravení. Shiai znamená „setkání dvou duchů“, ale vše, co se děje, jsou mistrovství ... dobrým příkladem je judo. Judo, které vytvořil mistr Jigoro Kano, a judo, které se dnes praktikuje, je velmi odlišné, otočilo se o 180 °, takže nyní už není zábavné Judo cvičit a ani sledovat. Asi 50 let poté, co Kano Sensei založil Judo, se to změnilo. Kano sensei zemřel ve věku 78 let v éře Showa 13 1938 (éra Showa je od 25. prosince 1926 do 7. ledna 1989). Než zemřel, viděl mistrovství v judu a zeptal se: „Co je to? Osoba, která byla s ním, odpověděla: „ Toto je judo, které jsi vytvořil “... Odpověděl: „ Ne, to není to, co jsem vytvořil “... on v tu chvíli řekl, že jediné Judo, to pravé, bylo ženské Judo, protože si ženy nekonkurovaly, takže zůstalo čisté jako ve svém původu. Příliš mnoho šampionátů mění to, co se děje. I když se v judu pokusí praktikující chytit soupeřovu nohu nebo paži, rozhodčí si toho ani nevšimne, jeden rozhodčí vytáhne červenou vlajku a druhý bílou, pokud ani odborníci nechápou, o co jde na ... co lze udělat? Karate by mohlo skončit stejně, není dobře pochopeno, zda nějaká technika fungovala nebo ne, takže soudci dávají waza-ari, že? Jeden soudce vytáhne červenou vlajku a druhý bílou vlajku. Musíme více přemýšlet o karate, protože se šíří po celém světě jako sport. Pokud to neuděláme, počet lidí, kteří to praktikují, se začne snižovat. Pokud je boj rozhodující, je dobré to vidět, tím se zvýší počet lidí, kteří ho praktikují. I v Sumo dědeček a babička z venkova přesně vědí, co

se v zápase děje, protože je jasné, kdo vyhraje a kdo prohraje. Takže vždy je spousta diváků. Ale sledujete-li soutěž karate, většinou nemáte tušení, kdo vyhrává nebo prohrává, že? A v judu je to ještě horší.

Tazatel: Judo je také těžké trénovat

Ano, je to velmi obtížné, a proto je stále méně lidí, kteří to praktikují. Nedávno byl v časopise Budo publikován článek Kendo Sensei, který uvádí, že Kendo se musí rozšířit po celém světě. To znamená, že v budoucnu bude judo zbytečné a Japonsko přestane soutěžit na mistrovství světa. Karate se stane něčím stejně nepochopitelným. V příštích 50 nebo 100 letech nebude možné pochopit význam karate. V soutěžích jsou cizinci větší, takže vyhrávají, jejich nohy a paže jsou delší. Japonci jsou od přírody malí, takže se nebudou moci účastnit mistrovství Kumite. A soutěže kata ... Myslím, že soutěže kata by měly být odstraněny. Soutěže kata nejsou soutěží karate. Například v Judu a Kendu nejsou kata soutěže, že? Kata, to, co se naši starší naučili ve skutečném boji, je soubor efektivních a užitečných technik, které byly seskupeny, aby se je ostatní naučili. Špatnou věcí na soutěžích v kata je, že v kata jsou přidány přestávky, kdy by přestávka neměla být. V Sepai Kata, odtud (ukazující část katy), máte pokračovat až do konce a rychle provést další techniku, ale v tom okamžiku se zastavíte, myslel jsem, že jste zapomněli na kata, protože očekávali příliš mnoho .. ale pak najednou pokračují, takže kata toho člověka je mrtvá, neslouží jako trénink, nemá smysl cvičit mrtvou kata .Po tomto pohybu v Sepai by měl tento pohyb následovat téměř okamžitě, ale zastaví se a počká, ve chvíli, kdy si myslíte, že zapomněli na další pohyb, pokračují dalším a poté končí kiai! Celá kata proto ztratila odvahu zapadnout do soutěže. Způsob, jakým je prováděn, ho činí zbytečným, a proto bude nutné přezkoumat a znovu zvážit veškerou soutěž v Kata a nejen Kata, ale také Kumite, která byla navržena speciálně pro soutěž. Rozhodují cizinci, Japonsko je jen další země, existuje více než 100 zemí. Ačkoli Karate a Judo mají původ v Okinawě v Japonsku, nic to neznamená, protože ve světové organizaci je to jen o jeden hlas více, dokonce i země s malou tradicí v Karate mají svůj hlas, který má stejnou hodnotu jako japonský. Hlasy se sčítají a pravomoc rozhodovat o směru Karate je v cizích rukou. Karate-gi (karate oblek) má nyní červenou, černou a hnědou barvu. Techniky se mění, kostýmy se mění, a proto za 50 let nebudeme schopni rozpoznat Karate.

o „RYUHA“

Mluvil jsem o tom už dávno. V éře Meidži, asi před 130 lety, těsně po skončení Tokugawského šógunátu ... existovalo asi 170 různých stylů Kendo, asi 150 stylů Judo, bylo jich spousta, takže si všichni mysleli, jak můžete sloučit všechny styly. . Samozřejmě každý chtěl, aby zvítězil jejich vlastní styl, v té době navrhl Kano Sensei tyto styly vyloučit, což by školám usnadnilo začlenění do školního programu, protože pokud by to nebylo součástí školního programu škol, nerozvíjet a šířit. Zbavili se tedy stylů v judu. Totéž se stalo v soutěžích, byly soutěže, kde se používaly bokkeny (dřevěné meče), jiné používaly skutečné meče, s ostrím ostřími, nebyly žádné sluneční brýle, místo toho byl gobudome. Asun má toto opatření, ne? (3,03 cm), gobudome je přibližně poloviční vzdálenost od slunce. To vše je zapsáno a zaznamenáno. Nakonec, když přišlo na boj, obvykle vyhráli účastníci, kteří používali bokken. Nyní nemůžete obcházet s mečem, ani účastníci nosit motýlka .... Ani se nemůžete pomstít za přestupek spáchaný vaší rodině, a protože nemůžete obejít s mečem, v shiai kendo, běhat a bít je zbytečné. Ve skutečné situaci to nefunguje. Oni prohráli. Ale pro rozvoj srdce a těla, jediné, co dnes mladí lidé mají, jsou soutěže. Během tokugawského šógunátu shromáždili lidi, kteří je učili Kendo a Watari Seiichiro Nobuhisa, byl to malý muž s velmi dobrou povahou, byl japonskou

jedničkou v Kendo v tokugawském šógunátu. Mohl čelit komukoli se shinai o délce přibližně 1,4 m. Byl to on, kdo rozhodl o délce bokkenu používaného v soutěžích. Oishi Susumu z prefektury Saga také cvičil Kendo a používal 3 metry dlouhý shinai. Mísa s mečem byla tak velká, že za ní stěží bylo vidět, takže mohla sundat kohokoli, ale nemohla porazit Watari Seiichiro, takže délka shinai byla rozhodnuta 3 jaku a 7 slunce (1,10 metru). Nevíme, jestli ta délka pomáhá nebo ne, protože teď nemůžete obcházet meč, takže Kendo se vyvinulo tak, jak se to stalo. Kendo je nyní úplně sluneční. Nedávno na Okinawu přišla vysoce postavená bujutsu-ka od pekingské vlády. V Číně bylo asi 1500 různých stylů bujutsu, asi 1200 z nich bylo neozbrojených a asi 300 z nich bylo založeno na zbraních. A to v zemi s více než miliardou lidí. Zbraňové umění se nezvyšuje. Bujutsu, který je založen na zbraních, se nezdá, že by se vyvíjel a rostl, všimli jsme si, že na Okinawě praktikuje karate mnohem více lidí než Kobudo. Je to proto, že na ulici nemůžete nosit zbraně.

Tazatel:

Zpět ke stylům, na Okinawě existují desítky různých stylů, že?

To je správně.

Tazatel:

Myslíte si, že přijde čas, kdy se všechny tyto styly sjednotí a jednotlivé styly zmizí?

Ano, musí se to stát. Miyagi Sensei neměl rád styly. Důvodem bylo, že Miyagi studoval mnoho různých typů čínského Buda. A je velmi pravděpodobné, že také znal Kano Sensei. Budo se nevyvíjí, když existují styly, každý se snaží chránit a zachovat svůj vlastní styl, že? každý si myslí, že jeho styl je nejlepší, takže ačkoli svůj styl nazýval Gojuryu, nechtěl mu opravdu dát jméno. Kdysi, v éře Showa, se konala soutěž Meiji Jingu ... Jako dnes Kokutai ... Shinzato Jinan, mladý muž na fotografii, byl zástupcem pro Okinawu navrženým Miyagi senseiem. Někteří sensei se ho zeptali, který styl je jeho, neměl jméno a to mu způsobilo problémy, vysvětlil, že na Okinawě styly neměl. Když se vrátil, promluvil s Miyagi senseiem a Miyagi sensei mu to řekl, když ho požádali, aby jim řekl, že ten styl se jmenuje Goju-Ryu. Jméno se dostalo k lidem v této oblasti a odtud se rozšířilo. Takto se tento styl stal známým jako Goju-Ryu, ačkoli Miyagi sensei nebyl vůbec za to, aby mu bylo pojmenováno.

Tazatel:

Takže Chojun Sensei vlastně nedal jméno Gojuryu?

Obecně se mu nelíbila myšlenka stylů. V Japonské federaci karate, která byla založena v období Showa 40 (byla to Showa od 25. prosince 1926 do 7. ledna 1989), uvažovali o vyloučení stylů, ale nemohli to udělat. Styly stále existují. Například Shito ryu, Wado ryu, Nihon Karate-do, Kyokai, Gojukai ... Všechny různé styly mají události a soutěže a podobné věci a vše stojí peníze. JFK se nepodařilo získat peníze, které potřebovali, lidé, kteří nejlépe vydělávají peníze, se stávají vedoucími jejich příslušných organizací, z nichž mnozí nikdy ani necvičili karate. Například premiér Hashimoto Ryutaro byl vedoucí Wado Ryu, jednoduše sbíral peníze a dával jim je, ale nikdy neviděl karate. Miyagi Sensei řekl, že pokud existují styly, pak se karate nebude rozvíjet a růst. Spíše jim překážejí, brání jim v cestě. Zhorší se to i tady na Okinawě.

Tazatel:

Ano, počet stylů se za posledních 10 let zvýšil.

Nedávno sem přišel Matayushi san z RBC a znovu požádal o spolupráci při vysílání světového šampionátu. Zeptal se mě, kolik stylů je, řekl jsem mu, že to nevím. Dal jsem mu kopii knihy renmei karate, kterou prefektura vydala. Řekl jsem mu, že nemám žádný způsob, jak zjistit, kolik stylů existuje, protože každý rok vznikne 5 nebo 6 nových. Jistě ve světě okinawského karate není nikdo, kdo by dokázal říci, kolik stylů ve skutečnosti existuje. "Je to pravda?" odpověděl. Neexistuje žádný požadavek na registraci nového stylu a neexistují žádná pravidla proti založení nového stylu. Kdyby neexistovaly žádné styly, Karate by se rozvíjelo a rostlo více. Počet stylů je matoucí do té míry, že školy brzy přestanou učit karate.

DO GI (oblečení v dojo)

Tazatel: Chtěl bych mluvit o oblečení používaném v Karate. Mluvil jste o Judu, které nyní používá barevné dogy? Karate dogi, který se používal před válkou, měl krátké rukávy, že ?

Dogi, které jsem nosil, měl rukávy a sahalo až sem (ukazuje trochu nad loktem). Rukávy sahaly nad lokty.

Tazatel: Ve své knize jste napsali, že dlouhé rukávy produkují praskavý zvuk, který se zdá, že se líbí mnoha lidem. Ve své knize jste také napsal, že černé karate dogi bylo nehygienické. Napsal jsi, že karate potřebuje speciální uniformu ...

Co je podle tebe nejlepší pro karate? Pokud chcete, abych vám řekl pravdu ... na Okinawě neměli opasek, že? Ve skutečnosti nepotřebujete opasek, můžete ho popadnout a použít ho ke sražení svého protivníka, nejlépe vy by ani nemusel nosit bundu.

Tazatel: Ale když trénujete, pot se šíří všude .....

Tady jsou zrcátka, že ano, pokud byste na sebe neměli bundu, která by absorbovala pot, po chvíli byste se v zrcadle neviděli, museli byste je neustále sušit .... Dokonce i v judu jsem měl jednu z těchto ...

Tazatel:

Zip.

Předpokládalo se, že se použije zip, ale ten by mohl protivníkovi podříznout obličej, jednoduchým třením. V judu musíte nosit opasek, protože ho používáte k tažení, uchopení a zabalení protivníkovy ruky, aby se mu nehnulo, což bylo nutné, o délce opasku bylo třeba rozhodnout po jeho uvázání. Rovněž bylo rozhodnuto, že délka bundy by měla být dostatečně dlouhá, aby zakrývala záda. Pokud vás chytí a bunda se otevře, zastaví boj, takže si můžete chvíli zabrat. V době Taisho (30. července 1912 až 25. prosince 1926) to lidé, kteří cvičili karate, dělali ve spodním prádle. Nebyla žádná dojo, jak je známe dnes. Dříve cvičili venku, na zemi a bez ohledu na to, jestli byl pot všude, jasně jste viděli svaly lidí, viděli jste, jestli je někdo trénovaný a věděli jste, že úderem skončíte s bolavými rukama. Pro Karate by tedy ideální uniformou bylo nosit nic. Možná něco jako plavky nebo něco podobného.

Tazatel:

Takže podle vás by ideální uniformou pro Karate byly šortky a bunda s krátkým rukávem? A co pásy?

Není vyžadován žádný pás. V Číně používají tlačítka, že? To by bylo lepší, myslím. Mluvil jsem o tom s JKJF. Mluvil jsem o tom s mužem jménem Takagi. Řekl: „Judo gi bylo dobré, tak pojďme použít totéž.“ Pro Japonce existuje také náboženský aspekt, černá na bílé je ideální kombinace. Když se koná oslava nebo pohřeb, nosíme černé a bílé, že? Ideální barva pro Japonce je fialová. Je to nejlepší barva, ale je třeba vzít v úvahu i náboženské aspekty. Pro oslavu jsou barvy červené a bílé, dokonce i pro místnost, kde se slaví. Při pohřbu se používají černé a bílé barvy. Existují oblasti, kterým cizinci o Japonsku nerozumí. Cizinci mají názor, že pokud je to logické a pohodlné, mělo by to být provedeno.

o „PŘÍPRAVĚ“**Tazatel:**

Sensei, jestli se můžeme vrátit k tomu, o čem jsme mluvili dříve? O dojo Miyagi Chojun Sensei bylo napsáno, že tam bylo mnoho chiishi a sashi atd ... Jaké vybavení bylo ve vašem dojo?

Bylo tam chiishi, závaží, ishi sashi, kaami, sashi ishi atd.

Tazatel: Když se rozhlížím po senseiově dojo, vidím spoustu tohoto vybavení. Řekl byste, že všechno toto vybavení je to které jste se učil a dostal od Miyagi Chojun Sensei?

(Přikývne)

Tazatel:

Už jsme o tom trochu mluvili, ale Miyagi Sensei s vámi vždy mluvil o rozvoji fyzické síly. Před třiceti čtyřmi lety jste psal o karate na olympiádě. Napsali jste, že jste se naučili Judo od Itokazu Shoko Sensei a Karate od Miyagi Chojun Sensei. A že tam byla část o ruském judu, říkalo se Sambo, že? Napsali jste to v březnu a v listopadu jste psali o tréninkových metodách karate. Četl jsem to už několikrát a abych to shrnul, karate se skládá z junbi undo, hojo undo, kata a kumite atd. Mezi složkami karate hojo undo nestačí. Není dostatek tréninku na zvýšení svalové síly. Sensei, roky jsi dělal judo a učil na Policejní akademii atd., Takže ses zjevně soustředil na svalovou sílu? To vám předal Sensei Chojun Miyagi?

Ano to je správně. Sensei byl na přípravu velmi přísný. Na Okinawě není příprava něco, co získáte pouhým pohybem rukou a nohou, musíte se připravit do bodu, kdy můžete porazit protivníka ve 2 nebo 3 pokusech. Není dobré být slabý a hubený, že vás může odfouknout poryv větru. Miyagi Sensei řekl, že musíte co nejvíce cvičit, každý sport je dobrý. Mnoho Judo a Kendo Yudansha přišlo k Miyagi Senseiovi na trénink, protože....

o „DÝCHÁNÍ“

neměli sílu, kterou potřebovali. Chojun sensei byl na dýchání velmi přísný. Říká se, že lidé potřebují jídlo a schopnost dýchat, aby přežili. Pokud nemáte co jíst, můžete chvíli žít. Pokud byste ale někomu zabránili dýchat, brzy by zemřel. Máte pravdu, že? Za starých časů si lidé ze Sanchinu dělali legraci. V dnešní době se o Sanchin kata zajímá mnoho lidí, protože nyní chápou důležitost dýchání. Pokud

dýchání není pravidelné nebo je přerušeno, nemůžete nic dělat. Když jste unavení a dáte si pauzu, lapáte po dechu a snažíte se dýchat, jak jen můžete. Tanden je asi 3 cm pod pupkem, měli byste se pokusit soustředit své úsilí v tomto bodě. Když někdo s vysokým krevním tlakem přijde do nemocnice, první věc, kterou mu řeknou, je zhluboka se nadechnout, což mu sníží krevní tlak.

Tazatel:

To je pravda, před měřením krevního tlaku mě požádají, abych se zhluboka nadechla .....

To je správně. Za starých časů na Okinawě lidé v Šuri říkali Naha Te, Naha Te, pokud děláte Sanchin, budete velmi napjatí a nebudete moci nic dělat.

Tazatel:

Sensei, používá se v Goju ryu inhalační a výdechový typ dýchání?

Může to znamenat „YO (Yang) a „In“(Yin)?

V Číně to znamenalo. S dýcháním ...

Tazatel:

Donto byl povolán, že? ...

Tondo, to, Tondo. A co tvář „YO“? „YO“ je ... pokud si dáte ruku před ústa a vydechnete horký vzduch, to, co cítíte jako „YO“, je to výdech .... Když takto dýcháte ... toto je výdech „In“. A když Číňané hráli Go, bílý je „YO“, černý je „In“, je to jako nebe a země.

Tazatel:

Takže nádech je „YO“?

Ne, ne nádech, ale výdech.

Tazatel:

Co je tedy „In“?

„In“ je rychlý výdech. Když vydechnete a vzduch, který vychází, když dáte ruku před sebe, je studený, je to „In“. Důležitý je výdech „YO“, vychází odsud, z oblasti pupku. Je důležité, když vydechujete, tj. Když soustředíte svou sílu, takže při výdechu to trvá 3 nebo 4krát déle, než když vydechujete. Pokud se nadechnete, počítáno do 5, bude váš výdech trvat, dokud nepočítáte do 15.

Tazatel:

Takže to je v Sanchinu, to je součást Sanchinu.

„In“ a „Yo“. Sensei učil hlavně výdech typu „jo“. „Výdech“ je rychlý, vzduch je v ruce chladný. Pokud si dáte ruku před ústa, ucítíte v ruce teplý vzduch. To je „YO“.

Tazatel:

To znamená výdech ....

Ano. Lidé relaxují dýcháním. Pokud máte běžet 100 metrů a soutěžící jsou na startu v řadě, dá dobrý startující rozhodčí, ten, který vystřelí ze zbraně, soutěžícím čas na první dech. Připraven (dýchej) DON! Pokud ne, začnou špatně, protože nejsou uvolnění. Vedoucí při zkouškách dělají totéž, když žádají studenty, aby položili tužku na stůl, zhluboka se nadechli a řekli jim, aby zkontrolovali, zda správně napsali číslo a jméno. Jinými slovy, nutí je dýchat, aby se uvolnili. Když lidé zemřou, jejich dýchání je namáhavé, že? Když se děti narodí, ječí, ne ... Je to všechno o dýchání. A protože to na Okinawě nikdo nevěděl, za starých časů nikdo nepochopil význam Sanchina. Lidé říkali: „Co je to? Můžete jej použít k boji“, Sanchin nebyl vyroben k použití v boji, slouží k tréninku těla. Dýchání bylo nyní důkladně prozkoumáno. Existuje dokonce stroj, který měří, kde je síla soustředěna. V japonštině se vše, co se týká života lidí, točí kolem dýchání, Ikagai (smysluplné), Ikiru (žít), Ikiikishite iur (nadšený, nadšený) ....

Tazatel:

Sensei, v kumite ... když tě udeří a pohmoždí ...

existují čínské bylinné léky, které ti pomohou léčit. V poslední době se tyto druhy rostlinných léčiv staly populární ve světě karate. Jaké to bylo za starých časů? Přírodní čínská bylinná medicína bývala velmi respektována. Byl jsem v Číně a na Tchaj-wanu a viděl jsem demonstraci a byli tu lidé s malými kulatými kousky oceli, trochu menšími než tohle a bili se po celém těle, bylo to něco, co někdo se slabým duchem nedokázal ani se nedívám, ženy by mohly omdlít, kdyby něco takového viděly. Jejich těla byla černá a na zmírnění bolesti si dali tento lék na modřiny.

Tazatel:

A stejně tak Chojun Sensei?

NE

Tazatel:

Nikdy nic takového neudělal. Čínské bylinné léky ....

Vůbec ne... Když mluvíme o Tchaj-wanu ... mají něco, čemu se říká Kokujutsu, což je jutsu z Tchaj-wanu. Když se podíváte na sdružení Kokujutsu, uvidíte, že mají licenci na výcvik zdravotnického pracovníka - zvaného Ika, který je pro doktora psán pomocí „Kanji“. Lékaři musí jít na univerzitu a složit národní zkoušku, aby získali titul, že? Ika jsou však normální lidé. Mohli by například léčit modřiny způsobené bojem v karate, ale nemohou předepisovat léky ani operovat, protože nejsou „skutečnými“ lékaři. Na místech, kde místo toho vyučují karate, jsou vždy uvnitř lékárny, takže místní lidé tam chodí na ošetření, protože je to levnější než jít do nemocnice.

Tazatel:

Chojun-sensei šel několikrát do Číny, a přesto s čínskými léky nic neudělal?

Ano, nikdy nic takového neudělal. Tam, kde jsme žili, bylo hodně Číňanů a měli jsme s nimi hodně co do činění. V moderním karate, zejména v mistrovském kumite, není příliš trénováno tělo. Bylo jen velmi málo lidí, kteří kdy skutečně zasáhli makiwaru. Jediné, co dělají, je toto „zvedněte ruce, jako byste šli bojovat“. Je to směšné, takže ve skutečnosti, pokud lidé opravdu chtějí dělat karate, musí trénovat svá těla a věřit tomu, co dělají. Dnes vše, co dělají, je skákání nahoru a dolů. Je důležité věřit tomu, co děláte. Za starých časů v Kendu a Judu ... Miyagi Sensei měl velkou úctu ke Kendu a k Judo. Říkal: „Víte, jak se připravují v Kendu a Judu?“ Podívejte se na karate, jen skákají a hrají, zastavují se, otírají si tváře, jakmile se začnou potit ... Je to jen hra. Není to pro skutečné boje. V judu si soutěží na japonských mistrovstvích, když trénují uprostřed léta, připraví asi 10 džudistů a nasadí je všechny. Po měsíci tréninku jsou jejich oči propadlé, jsou tak dehydratované, že se přestanou potit, paže ochabnou, ztratí nejméně 10 kilogramů. Pokud trénujete s 30 lidmi denně, po jednom měsíci jste trénovali s 1000 lidmi. Pokud trénujete pouze se 3 nebo 4 lidmi, není možné dosáhnout 1 000. Dosáhli byste jen asi 50. Také v Kendo ... trénují od rána do druhého rána a nepřestávají jíst. Když jedí, jedí, jedí stejné jídlo, jaké by jedl nemocný, Okayu (rýžový oves), a pijí to. 1000 soubojů, bojují s 1000 protivníky za měsíc, bez ohledu na to, zda je uprostřed léta nebo uprostřed zimy, vstávají, když je nejchladnější, mezi 4 a 6 ráno a začnou trénovat. Vstávat tak brzy ráno na trénink znamená, že musíte bojovat s lenivostí a nutkáním zůstat v posteli. Miyagi Sensei říkal, že některé styly okinawského karate nejsou dobré. Pro Judo a Kendo to nebyl žádný zápas. Karate-ka by zasáhla zásahy ze všech stran, kdyby zasáhly, zasáhly by na oplátku. Pokud byste se ho zeptali, kdo vyhraje, Jukenjutsu (boj s puškami) nebo Bujutsu, Miyagi Sensei by vás pokáral a řekl: „Jukenjutsu jste nikdy nepraktikovali, tak proč se to ptáte?“. Každý bo je někdo, kdo točí hůlkou. Prostě podívaná. Závodil jsem v Jukenjutsu 3-4 roky a trénovali jsme, dokud jsme nebyli vyčerpaní. Cvičili jsme od rána do noci. Během války jsem šel do Mandžuska jako voják. Venku se nedalo jít, bylo -50 stupňů Celsia. Kůže na mé paži byla popraskaná a suchá kvůli chladu a tréninku. Netrénovaní lidé nemohli ani pořádně tlačit. Je to stejné i v karate, že? Někdo, kdo trénuje tvrdě, je ve své technice energický a autentický. Ale někdo, kdo netrénuje tvrdě, nemá tušení, co bude dělat. Ashibarai (podmet) je stejné ... pokaždé, když jsem učil začátečníky, musel jsem si na nohu dát led, abych mohl spát, protože mě jich tolik kopalo. Nemohou dělat techniky pevně a dělat to je obtížné. Když trénujete karate, musíte klást větší důraz na trénink, proto se tomu říká trénink. Pokud se k jiným bojovým uměním přistupuje lehce, je to pro Karate trapné. Prostě schopnost blokovat a udeřit neznamená nic, dokonce by to zvládl i mateřský školník. Pokud zvednete ruku, dojde k reakci a soupeř udělá něco podobného, aby se ubránil. Je to lidská přirozenost. Trénink na makiwaře, to není žádný velký výkon, makiwara se nepohybuje, prostě ji trefíte. Pohybující se soupeř je jiný, je těžké někoho srazit jednou technikou.

BUBISHI

Tazatel:

Původ Kenpa ... pochází od Higaonny, sensei?

Ne, není to tak. Původ byl v Bubishi, z Číny, Bubishi je čínské. Zřejmě tam bylo několik různých Bubishi. Nedávno vyšel Okinawan Bubishi ... Je to jen kopie z několika zdrojů vytvořených lidmi, kteří nevěděli, o čem mluví. Dal jsem to Číňanovi, o kterém jsem věděl, že mluví velmi dobře japonsky a

nevěděl, o čem se tam píše. Když jsem se ho zeptal, tak řekl, že v těchto kopiích Bubishi je mnoho chyb.

Tazatel:

Sensei, když mluvíme o Bubishi, Bubishi, kterou měl Chojun Sensei, přinesl to z Číny nebo mu to dal čínský člověk?

Pravděpodobně si ho přivezl z Číny.

Tazatel:

A to zkopíroval Higa Seiko Sensei? Chojun Sensei měl řadu různých kopií bubishi?

Ano to je správně. V knihovně Tokijské univerzity je řada bubishi. V Číně existuje mnoho knih popisujících všechny aspekty čínského života a kultury. Bubishi byl jen jedním svazkem všech knih, které byly napsány, aby dokumentovaly život v Číně, v Číně existuje asi 1500 různých druhů bujutsu, z nichž 1200 nepoužívá zbraně ...